

Et eventyr fra 25 års jubilæet i 1989

”Der var engang”,-til det man tyr,
når man fortælle vil et eventyr:
Der var engang en bondemand
og kone til i ægtestand.-
En liden gård det havde man,
hvortil der hørte tønderland. -
Det var ej den bedste jord,-
men den lå ved Horsens fjord.
Et par køer og nogle grise
kunne der få lidt at spise.
Jorden der var tør og hård,-
egnet bedst til geder/får.—
Mens de sad i deres hus,
de pønsed’ på en god fidus:
Måske ud de leje kunne
en stump til sommergrunde?
Ibyen hist ved fjordens ende
de gav idé til kende.
Ej længe vared’ ikke heller,-
meldte sig et par pedeller.-
Andre kom det og for øre,-
rask det gik, nu skal i høre:

Der blev tegnet på papir,-
pæle sat i det revir.
Spade blev i jorden sat
og med hammer tog man fat,
og da-da, da-da,-da-du,-da-da,
som de folk da også ka’.
På prent man havde kradset ned,
at her man kunne få sin fred.-
Spurgt man havde rådets mand,-
alt var halet godt i land.—
Ej alle enig var med dem,
for nu dukked’ nemlig frem
en lovens karl med fynd og klem.-
Han slog med arme ud
og overfused’ knud:
Det her går ikke godt.-
Se til at i nu blot

får fjernet bræt og spær,
og pakker jer dér,
hvorfra i kommet er!
Forskrækket godt man blev.-
man gik hjem og skrev
på papiret fine ord
til det rette landskontor.
Resultatet af det var:
De fik det positive svar.-
så blev alle glade,-
tog atter fat med spade.-
Op kom væg og dække,-
plantet blev de hække,-
sået blev persille,
i den have lille.

Nu den rare bonde
gav sig til at grunde:
Mindre job og flere penge
dertil godt man kunne trænge.-
Ikke mange dage gik,
før man fat på måler fik.-
Der blev trukket streger mange,-
tegnet grunde, veje lange.
Skilt sat op: ”til leje”,-
(jorden var dog eje)-
øjne store mange fik,-
som varme boller grunde gik.

Bonden og hans kone
blev på gården boende,-
og som tiden den nu gik,
mange penge ind de fik.-
Alt var fryd og gammen:
Tilfredse alle sammen.

Fra byen stor en mand kom frem,-
besøgte dem i deres hjem.-
Han troede at kunne
købe alle deres grunde.—

Men han ændre måtte mine,
da han mødte karoline:
Skulle nogen købe jord
var det dem, som på den bor.

Hvordan vi dette klared',-
her i finder svaret:
Nogle gik at tænke,-
varmed' længe bænke:
Man kan det ikke ene,-
vi må os forene!-
Alle mand af hjem
mødte spændte frem.-
Heldigt var det at
vi havde med en advokat.-
Vi var godt tilfreds',
med at vælge kreds,
af folk at stå for skuddet,
og acceptere buddet.-
Sparekassen var så sød,-
den gerne penge os tilbød.-
Og inden mange stunde,
vi købte alle grunde.-
På alle vi forstod,
at prisen den var god.

Bondens gode heste,
var for ham det bedste,
på hans ejendom.-
Men en traktor kom,
og kunne ploven trække,
og vogn med gummidække.
Konen sagde til manden:
Hvad med traktor,- vogn?
Sælge til en anden
her i vores sogn??-
Hør her, lille Peter,
nu har jeg det rette:
Hellere end sælge
jeg ville gerne vælge:
Give den til dem,
som bor på vores hjem.

Dage kom og dage gik,-
bedre huse der vi fik,-

og kloak blev gravet ned,-
og med strøm vi og kom med.-
Telefon og tv-stik
mange også fik.

Vi bør nok ikke prale,
at vi altid ku' betale.-
På kassens bund er sjanter,-
ind vi får lidt renter,-
til fester kan vi vise
støtte til lidt spise.
Vil budgettet vippe,
så kan lidt vi nippe.
Tit var det dog fremme:
Ej på penge gemme.-
Vi enig er i grunden,
at have lidt på bunden.-
Skal medlem penge låne,
man ej behøver dåne.
Man krige kan en masse
af "krediters" kasse.
Vort hus er helt normal
god for kapital.
Lån du ind kan hente,-
og selv betale rente.

Der er ro på vore veje,-
børn kan gå og leje.
Vi kan gå og ligge
og på fugle kigge.
Færgen kan vi høre,-
male kan vi gøre,-
eller rundt i gryde røre.-
Ved sct. hans vi ses
i så stor en kreds.-
Medens bålet brænder,
væk vi heksen sender,
mens mod himlens buer,
vi ser på flammens luer.—
Eller ser fra strandens bænke,
sol i fjord sig sænke.

Som Storm P. vi ender:
Ingen fremtid kender.-
Skulle man om fremtid spå:
På vandet alle spare må.